

Toimintamme tukijana:

JULIUS TALLBERG KIINTEISTÖT

PALAUTUSOSOITE:
Tapiolan
Reserviupseerit
Valkjärventie 1
02130 ESPOO

osoitetarra

Excu Rajavartiolaitoksen Otaniemen koulutusyksikköön 14.1.2003 klo 1800. Osoite on Kivimiehentie 2 (HPY 50 76/79) Ilmoittautumiset: espoo@helresp.fi tai Kimmo Karinen p. 801 2071. Tilaisuus avoin kaikille ESR:n Tarun ja EMPN:n jäsenille. Mukaan mahtuu rajoitettu määrä. Varaa paikkasi ajoissa.

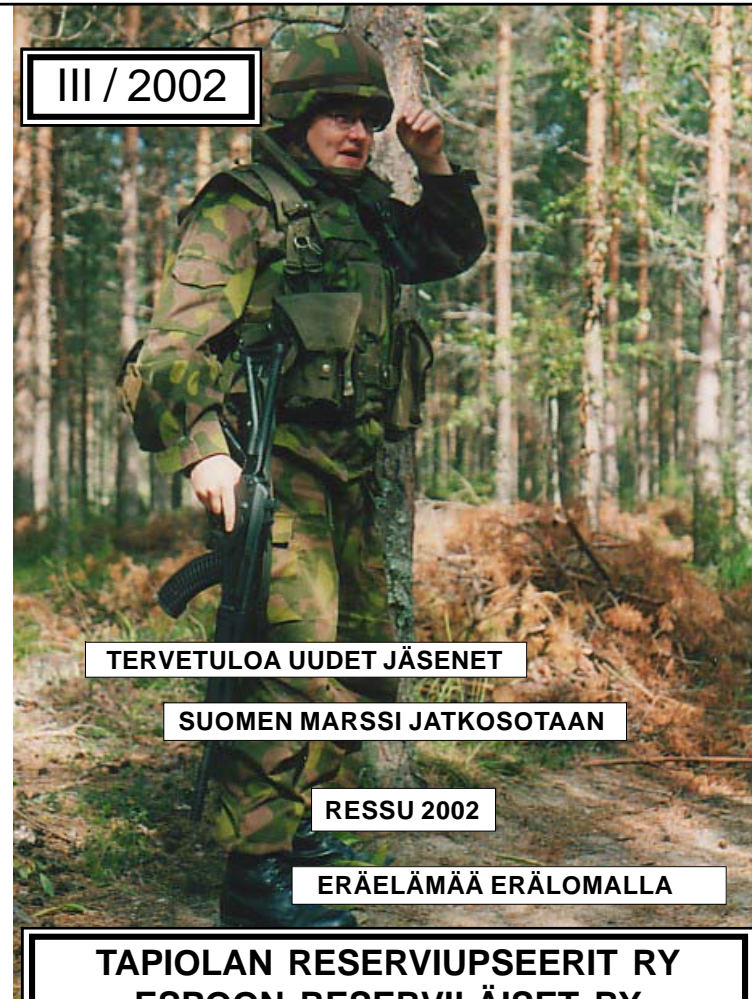
GONA

GONA - AINA JOHDOSSA

ESPOON RESERVIN TIEDOTUSLEHTI

III / 2002

TERVETULO A UUDET JÄSENET

SUOMEN MARSSI JATKOSOTAAN

RESSU 2002

ERÄELÄMÄÄ ERÄLOMALLA

**TAPIOLAN RESERVIUPSEERIT RY
ESPOON RESERVILÄISET RY
ESPOON MAANPUOLUSTUSNAISET RY**

TOIMINTAKALENTERI

Kalenteriin on koottu omat tapahtumamme sekä parhaimmistoa muiden tapahtumista. Seuraa Helsingin Reservin Sanomista kaikkien kerhojen tarjontaa, jokainen tapahtuma on tarkoitettu vapaasti kenelle tahansa maanpuolustuksesta kiinnostuneelle.

Lisätietoja, yhteystiedot sekä paljon juttuja tapahtumista löydät seuraavilta kotisivuilta:

www.taru.pp.fi www.nic.fi/~eskat www.mpkry.fi

Taru+ESR+EMPN - Espoon paikallisosasto - Maanpuolustuskoulutus ry

AMMUNNAT

TaRun ja EsResin pistooliammunnat jatkuvat jälleen tammikuussa sunnuntai-iltaisin. Tarkista ensimmäisen kerran päivämäärä Tarun kotisivuilta. Lisätietoja ja ilmoittautumiset Kari Puustinen 040-7389394 tai kari.puustinen@smt.fi.

JOULUKUU

- 11.12. Ekoaseamuntaa Tapiolan toimintakeskuksessa klo 18 alkaen. Järjestäjänä EsKaPaikOs. Ammunnat sopivat kokeneille ja kokemattomille. Tarvittaessa järjestetään opastus. Tilaisuus on ilmainen. Tiedustelut: Hannu Koponen p. 040 - 745 2326.
- 14.12. EsKaPaikOs:n pikkujoulut. Lisätietoja: Juha Matikainen.

TAMMIKUU 2003

- 14.1. Exqu Rajavartiolaitoksen Otaniemen koulutusyksikköön. Osoite on Kivimiehentie 2 (HPY 50 76/79) Kokoontuminen pääovella klo 18.00. Ilmoittautumiset: espoo@helresp.fi tai Kimmo Karinen p. 801 2071. Tilaisuus avoin kaikille ESR:n, Tarun ja EMPN:n jäsenille. Mukaan mahtuu rajoitettu määrä. Varaa paikkasi ajoissa.

MAALISKUU

- 7-9.3. Padasjoen perinteiset talvipäivät

HUHTIKUU

- 27.4. Veteraanipäivän perinteiset juhlallisuudet

TOUKOKUU

- 18.5. Kaatuneitten muistopäivä: Seppeltenlasku Espoon Wanhan kirkon sankarihaudoilla klo 11.30 Lisätietoja: Kimmo Karinen p. 801 2071

MARRASKUU

- 21.11. Espoon Reserviläiset 40 v. Lisätietoja: Kimmo Karinen p. 801 2071

GONA -Toimitus:

Heikki Valkonen Arto Pulkki
Erkki Stenman Kimmo Karinen
Perttu Salonen Ville Maijanen
Tomi Alajoki

Kuvat: Heikki Valkonen, Perttu Salonen
Arto Pulkki

Piirroksat: Heikki Valkonen

Painos: 1200 kpl
Osoite: Tapiolan Reserviupseerit ry
Valkjärventie 1, 02130 Espoo
E-mail: toimisto@taru.pp.fi
Kotisivu: www.taru.pp.fi

Puhelin ja fax toimitilaan 09 - 455 7905 sekä NMT 049-389 850
Pelastuspalvelu 0500 - 389 850 / Erkki Stenman
0500 - 628 797 / Ari Haavisto

SISÄLTÖ:

Toimintakalenteri	3
Pääkirjoitus	4
Kerhopalstat	6
Padasjoelle	9
Ammunta	10
Pääharjoitus	12
Maanpuolustuskampanja	16
Metsästys	22
Valistusupseeri	26

Nro **Aineisto** **Ilmestyy**
I/2003 15.03.2003 06.04.

Kannen kuva: Jääkärijoukkueen johtaja, Itn Alajoki

UUTTA VERTA

**Yhteisen jäsenhankintakampanjan saldo oli viime perjantaina (22.11.) yli sata uutta jäsentä. Taruun on liittynyt 70 ja ESR:ään yli 30 henkilöä.
Jäsenilmoittautumiskaavakkeita saapuu piirien toimistoon tasaisesti päivittäin.**

Tästä kiitos kaikille kampanjatyöhön osallistuneille ja varsinkin Teille uudet jäsenemme!

Uusien jäsenien lisäksi toinen tärkeä tavoite oli tiedottaa reserviläisharrastuksesta suurelle yleisölle Espoossa. Saadun palautteen mukaan tässä onnistuttiin yli odotusten. Huomiokynnys ylittyi uskoakseni joka perheessä, johon posti kampanjakuoren jakeli. Vaimot soittelivat miehilleen töihin kotiin saapuneesta puolustusvoimien kuoresta ja kaveripiireissä oli keskusteltu asiasta useiden saatua saman kirjeen. Postinkantajat olivat ihmetelleet asiaa, kun ruskeita kuoria oli jakelussa massiivinen määrä. Kertausharjoituskutsua oli monessa tapauksessa odotettu, mutta osallistumalla reserviläistoimintaan se voi jatkossa kolahtaakin omaan postiluukkuun.

Kampanjan jatko-osiin eli Espoon maanpuolustuspäivään 2.11. ja ampumatoiminnan esittelytilaisuuteen 24.11. saapui asiasta kiinnostunutta väkeä tutustumaan toimintaan ja sen vetäjiin.

Uusille jäsenille:

Kuten kampanjan aikana on kerrottu, osallistumispakkoa ei ole eikä mitään tulla väkisin tuputtamaan. Täysin riittävä tapa harrastaa on lukea Reserviläinen, Helsingin Reservin Sanomat ja Gona-lehdet läpi niiden ilmestyttyä.

Aktiivisemmille uusille jäsenille ensimmäinen konkreettinen toimintaohje on lukea läpi Maanpuolustuskoulutus ry:n (MPK ry) ensi vuoden koulutuskalenteri heti sen ilmestyttyä, valita itselleen sopiva(t) kurssi(t) ja ilmoittautua mukaan. Kalenterin voit tilata puhelimella puh.t. 09-18124604 / piiritoimisto tai sähköpostilla helsinki@mpkry.fi . Ajantasaisin tieto kurssitarjonnasta selviää verkosta www.mpkry.fi . Rekisteröidy MPK ry:n koulutussivustolle, jonka jälkeen kurseille ilmoittautuminen käy kätevästi.

Muuten ole yhteydessä kerhojen asianomaisiin vastuuhenkilöihin esim. VaPePa- ja ammunta-asioissa. Espoon-Kauniaisten paikallisosaston yhteystiedot ja kurssitarjonta parhaiten: <http://gamma.nic.fi/~eskapat/>

Lue Suomen Sotilas -lehden seuraavasta numerosta miten Tarun iskuryhmä selvisi Ilomantsin kelkkatestistä viime maaliskuussa.

Resurssisyistä kerhotoimintojen vetäjät eivät ehdi henkilökohtaisesti ottamaan yhteyttä, vastuu tapahtumiin osallistumisesta jää aina uusille jäsenille itselleen. Muista, että kaikki lehdissä mainostetut tapahtumat ovat avoimia kerhosta riippumatta, ellei ilmoituksessa ole poikkeuksellisesti muuta mainittu.

Seuraava kerhojen yhteinen tapahtuma järjestetään Padasjoella 7-9.3.2003.

Ilmoittautumiset: Tomi.Alajoki@welho.com

Talvisin terveisin

Ylil Ville Maijanen
Varapuheenjohtaja
Tapiolan Reserviupseerit ry

Espoon Reserviläiset ry

Kesä ja syksy meni. Ensi vuosi tuo tullessaan uutta toimintaa. Kaikki aktiivisesti mukaan.

Toiminnallinen vuosi 2002 on lähestymässä loppuaan. Suuret kiitokset kaikille jäsenillemme, jotka ovat olleet reserviläistoiminnassa mukana ja näin antaneet oman panoksensa maamme puolustusvalmiuden ylläpitämisessä. Aktiivisen syksyn jälkeen on aika hiljentyä joulun viettoon ja kerätä voimia tulevan vuoden haasteita varten.

Ressu 2002 reserviläisten pääharjoitus Syndalenissa työllisti runsaasti jäsenistöämme. Järjestely- ja kouluttajatehtävissä toimivat mm. Kimmo Karinen, Perttu Salonen, Ari Haavisto, Tapio Korkala, Arto Auruksenaho ja Jukka Rissanen.

Syyskokous järjestettiin Toimintakeskuksella 8.10. Kokouksessa vahvistettiin mm. toimintasuunnitelma ja budjetti vuodelle 2003. Yhdistyksen vastuuhenkilöstö jatkaa tehtävissään myös jatkossa. Useita vuosia ansiokkaasti vastuullisia tehtäviä hoitaneen Olli Winqvistin tilalle valittiin Kari Karjalainen.

Kerhomme järjestivät yhteisen jäsenhankintakampanjan tänä syksynä. Runsaat kiitokset kaikille mukana olleille. Kahden kerholehden lähes samanaikainen työstäminen, sekä laaja kerhoesittely Helsingin Reservinsanomiiin, ja lopuksi massiivinen postitusprojekti vaativat jaksamista ja venymistä jäseniltämme. Ponnistus on jo nyt tuottanut tulosta ja tuleva vuosi on lupausten täyttämisen paikka kerhollemme. Jäsenhankintaprojektin saavutukset on hyödynnettävä tulevaisuudessa, joten uusille jäsenille on tarjottava uskottava motiivi kuulua Espoon Reserviläiset ry:hyn.

Hallitus vuodelle 2003:

Puheenjohtaja	Kimmo Karinen	(801 2071, kimmo.karinen@hut.fi)
1 varapj. ja tiedotus	Perttu Salonen	(040 – 826 0199, perttu.salonen@sktuote.fi)
Sihteeri	Ari Haavisto	(0500 – 628 797, ari.haavisto@hut.fi)
Ampumavastaava	Jorma Tikkanen	(0400 – 845 747, jorma.i.tikkanen@sanoma.fi)
	Mikael Vanamo	(0500 – 838 343)
	Michael Liuksiala	(050 – 557 2345)
	Kari Karjalainen	

Espoon Maanpuolustusnaiset ry

Hei

Yhdistyksen ohjelmassa on tänä vuonna vielä varainhankintatapahtumia sekä yhdistyksen oma pikkujoulujuhla. Ensi vuottakin on jo suunniteltu. Lue tiedotteemme tarkasti ja merkitse heti mielenkiintoiset tapahtumat kalenteriisi. Jos Sinulla on ideoita ensi vuoden toimintaan, ota yhteyttä!

Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta!

Elsi Tuominen

puh 040 718 5907

elsi.tuominen@iki.fi

Tulevaa toimintaa

Vietämme yhdistyksen pikkujoulua saunomalla ja syömällä iltapalaa takan loisteessa keskiviikkona 11.12. 2002 klo 17.30 alkaen Oittaaan kartanon tunnelmallisessa kivinavetassa.

- Oittaaan Ulkoilukeskus sijaitsee Pohjois-Espoossa Bodomjärven rannalla (osoite Kunnarlantie 33-39).
- Ota mukaan omat kylpytarvikkeet ja uimapuku, jos aiot pistäytyä avannossa.
- Yhdistys maksaa saunomisen, mutta iltapala (kiusaus, salaatti, patonki, juoma) maksaa 10 euroa.
- Ota mukaan myös pieni joululahja (max. 2 euroa).
- Lähdemme Tapiola Gardenin edestä klo 16.45 hallitusten jäsenten autoilla.
- Ilmoittaudu tilaisuuteen Elsi Tuomiselle, puh 040 718 5907.

Ilmoita, jos Sinulla on mahdollista tarjota kyytiä tai toivoisit, että hakisimme Sinut kotoa.

Tutustumme kotiseututyöhön ja Parkvilla-kotiseututaloon Leppävaarassa keskiviikkona 8.1.2003 klo 18. Espoon kotiseutusihteri Kirsti Salminen esittelee vastikään kunnostetun Parkvilla-kotiseututalon sekä kertoo kotiseutuyhdistysten toiminnasta Espoossa. Parkvillan osoite on Parkvillanpolku 4, Leppävaara (käynti Huvilinnanmäki-tien kautta). Lähdemme Tapiola Gardenin edestä klo 17.30 hallitusten jäsenten autoilla. Voimme hakea sinut myös kotoa. Ilmoittaudu tilaisuuteen Elsi Tuomiselle, puh 040 718 5907.

Jäsenkokoukset joka kuukauden toinen keskiviikko kello 18.00 Tapiolan Palvelukeskuksessa, Itätuulenkujä 4 (Etolan vieressä).

Espoon-Kauniaisten Paikallisosasto

Kuntojumppaa ja itsepuolustustaitoja

Tule kohottamaan peruskuntoasi ja harjoittelemaan itsepuolustustaitoja. Jumppa on keskiviikkoisin alkaen klo 19.00 taistelulukiolla eli EsKaPaikOs:n tiloissa. Ohjelman pituus on noin tunnin.

Mukaan vapaa-ajan liikunta-asu, jumppapatja tai makuualusta sekä vesipullo. Jumppa sopii kaikenikäisille ja -kuntoisille. Mukaan hauskaa urheilumieltä. Tilaisuus on maksuton.

Tiedustelut Jan Ek p. 09-803 3600 tai 050-543 1043

TURVALLINEN RESERVINAMPUJA JA ASEEN KÄSITTELIJÄ -KURSSI TAMMIKUUSSA 2003

Kurssi käsittää seuraavat asiat, teoriaosuus:

Ma 20.01.2003 Puolustusvoimat, alueet, reservin ammuntataidon ylläpito

Ti 21.01.2003 SRA-säännöt, tulkinta, vaatimukset

Ke 22.01.2003 Poliisiviranomainen: aselaki, käytäntö, lupamenettely

Kurssiin kuuluu teoriavaiheen päätyttyä koe sekä aseenkäsittely harjoitus, jonka hyväksytysti suorittaneet pääsevät käytännön harjoitteluun ampumaradalle. Harjoitusaikataulut ja ratavuorit julkaistaan kurssin yhteydessä samoin näyttökokeen aikataulu ja vaatimukset.

Tapahtuma järjestetään Taistelulukiolla osoitteessa Tuulikuja 5 (Tapiolan entinen lukio) vastapäätä Espoon teatteria kello 18.00-21.00 välisinä aikoina.

Ilmoittautumisia otetaan vastaan tämän lehden ilmestymisen myötä 20.01.2003 kello 18.00 asti veijo.rautio@helsinki.fi, gsm 040-5558165.

YHTEYSHENKILÖT

Päällikkö	Majuri Heikki Simola	050 549 5277	heikki.simola@mandatum.fi
Apulaispäällikkö	Kapt Kai Haatainen	040 748 7099	kai.haatainen@pharma.novartis.com
EspPaikK:n päällikkö	Kapt Harri Ruotsalainen	050 526 4848	harri.ruotsalainen@sci.fi
Koulutusupseeri	Ltn Laura Tiilikainen	040 563 3169	laura.tiilikainen@tellabs.fi
Ampumapuseeri	Kers Veijo Rautio	040-555 8165	veijo.rautio@helsinki.fi
Tiedotusvastaava	Hannu Koponen	040 745 2326	hannu.koponen@icenet.fi
TstoR:n johtaja	Virve Puumalainen	040 865 008	v_puuma@hotmail.com
Naisten yhteyshenkilö	Elsi Tuominen	040 718 5907	elsi.tuominen@tellabs.fi

Kotisivut: <http://www.nic.fi/~eskapat>

Padasjoen Talvipäivät 7 - 9.3.2003

Tälläkin kertaa luvassa: suksien suhinaa ja pyssyjen pauketta!

Innokkaimmat saapuvat paikalle jo perjantaina. Lauantaina ammutaan. Illalla luvassa sotilaallista hiihtourheilua, latu päättyy saunan kuumiin löylyihin. Sunnuntaina ammutaan SRA-kilpailu. Padasjoella pääset kokeilemaan kerhon uutta TRG-asejärjestelmää. Aseet voit lainata paikan päältä. Kilpailussa ammutaan rynnäkkökiväärillä, pistoolilla ja haulikolla. Patruunoita voit varata etukäteen Tomilta. Mukana myös suurta suosiota saanut kaksintaisteluumunna!

Majoitus lämpimässä parakissa, jossa pieni, vaatimaton keittiö ja joitakin varusteita. Huom. vain kaksi pientä jääkaappia koko porukalle.

- Omat aseet, kotelot, luvat, patruunat, kuulosuojaimet sekä aseiden huoltovälineet. Huom. ampujavakuutus!
- Lämpimiä vaatteita, sillä amunnassa tulee väkisin paikoiltaan oloa
- Saunavarusteet + lämmintä iltanuotiolle
- Yöpymiseen kesämakuupussi tai lakana setti, SA-sängyissä viltti ja tyyny
- Ruokailuvälineet muki, lautanen, veitsi, haarukka, lusikka, keittoastiat ja eväät, hyvin säilyvää, helposti valmistettavaa

Ota vähän, mutta sopivia varusteita. Jollei sinulla ole omaa kyytiä, sovi kimppekyydistä.

Edellisinä vuosina on lunta ollut joka kerta noin puolimetriä! Siksihän hakeudumme maaliskuussa Padasjoelle asti, jotta saisimme kokea kunnan talvea. Jollet omista omia suksia, on paikan päällä sauvoja sekä SA-eräsuksia. Varmista että jalkineesi sopivat kantasiteisiin. Hyödynnä tilaisuus nauttia talvisesta luonnosta ja ampumamahdollisuudesta.

Ilmoittaudu ajoissa:

Tomi.Alajoki@welho.com / 050 568 2554.

Tervetuloa myös muiden kerhojen jäsenet

Hämärät ammunnat Hyrylässä

Vantaalta tuli jokin aika sitten viesti, jonka mukaan 20.11. pidettäisiin Hyrylän varuskunnan 150 m:n radalla hämäämunnat klo 18-21. Tarkoituksena olisi kohdistaa aseiden hämärätähtäimet. Kuulosti hyvältä.

Keskiviikkoiltana suoritimme ruotsalaisvalmisteisella taistelujoneuvolla pikaisen moottorimarssin Hyrylään, jossa paikalla olikin jo noin kaksikymmentä vantaalaista ressuampujaa. Määrää on pidettävä oikein hyvänä saavutuksena, sillä sää ei todellakaan houkuttellut lähtemään auton rattiin saati ampumaradalle.

Ammunnan aikana koko ampumakatos oli pimeänä, mutta taulut olivat turvallisuussyistä valaistuna. Tuli havaittua, että tässä tilanteessa paras osumatulos saavutetaan käyttämällä ihan normaaleja päivätähtäimiä. Huonosti näkyvän tst-hämärätähtäimen leveä takahahlo kun oli paljon vaikeampi pitää kohdallaan kuin huonosti näkyvän diopterin reikä. Maalin ollessa valaistuna ei ohuen tolppajyvän peittämisellä leveämmällä hämäräjävyllä ollut myöskään mitään hyötyä, pikemminkin haittaa.

Mitä tästä opimme? Tuli hyvä muistutus siitä, että tst-hämärätähtäin on omiaan silloin, kun ampumamatkat ovat alle 100 metriä ja valaistus vaihtelee voimakkaasti pimeään ja valoisan välillä. Sotatilanteessa siis lähinnä yöllä käytävässä lähitaistelussa. Jos taas tuliyläläkö-tyyppisessä toiminnassa onnistutaan valaisemaan vain kohde ja itse pysymään hämärässä, on syytä käyttää normaaleja diopteritähtäimiä. Näin tehollista tulitusetäisyyttä voidaan kasvattaa ja siten parantaa omia operointimahdollisuuksia.

Kokemuksena ilta-ammunnat olivat kaiken kaikkiaan oikein mukavaa vaihtelua. Kiitoksemme tapahtuman järjestäneelle Vantaan reserviläisten Olli Korkalaiselle, jonka ammattitaitoisella johdolla ammunnat suoritettiin turvallisesti, mutta hymyssä suin.

Ampumassa kävivät
luutnantit Tomi Alajoki ja Arto Pulkki

Ps. Ollin ampumakatokseen sijoittamat tunnelmakynttilät varmistivat tapahtumalle *Vuoden 2002 Erilaisin Pikkujoulu* -tittelin.

Hyrylään ampumaan?

Hyrylän varuskunnan radalla vaaditaan kaikilta osallistujilta hyväksytysti suoritettu ammunnan johtosäännön kirjallinen koe. Koe sisältää ampumaradan turvallisuus-säännöt sekä ratakäyttäytymisen. Kokeen läpäisseiden ampujien nimet toimitetaan varuskunnan portilla olevaan listaan. Porttivahti tarkistaa nimesi olevan listalla ennen kuin pääset radalle.

Hyrylässä ampuvat mm. Vantaan reserviläiset, Sissit, VanPat, EsKaPaikos sekä em. järjestämät SRA-kilpailut. Tarun ja ESR:n jäsenet ovat tervetulleita ko. tapahtumiin. Tarkista kuitenkin Reservinsanomista tapahtumien ajat ja yhteyshenkilöt.

KIRJALLINEN KOE JÄRJESTETÄÄN TAISTELULUKIOLLA seuraavan kerran 9.1.2003 KLO 18.

(Osoite: Tuulikuja 5, sisäpihan ovesta sisään.)

AMMUNNAN JOHTOSÄÄNNÖN MATERIAALIN SAAT TÄÄLTÄ:

johtosääntö: <http://teres.tky.hut.fi/ammunta/tuusula.txt>

lisätietoja: <http://www.ilonummi.net/hurula.htm>

ILMOITTUMINEN 23.12.2002 MENNESSÄ

TOMI ALAJOELLE. 050-5682554. tomi.alajoki@velho.com

Uusien jäsenten amuntaan tutustumistilaisuus

Uusille jäsenille järjestettiin tutustumistilaisuus Otaniemen Poliisiammattikorkeakoulun ampumaradalla sunnuntaina 24.11.2002. Alkupuhuttelussa kerrottiin reserviläisammunnasta, välineistä ja erilaisista tarkoitukseen sopivista aseista. Puhuttelun jälkeen läpikäytiin ammunnan turvallisuussäännöt ratakäyttäytymisineen sekä komentoineen. Aseisiin tutustuttiin huolella ja ampuma-asennot, laukaisut että hallintalaitteet opeteltiin. Tämän jälkeen kurssilaiset pääsivät tositoimiin eli ampumaan 25 metrin radalle sekä sotilaspistoolilla että pienoispistooleilla. Tapahtuman järjestelyvastuussa olivat Espoon Reserviläisten ampumavastaava Jorma Tikkanen sekä Tapiolan Reserviupseereiden ampumaupseeri Kari Puustinen.

Lisätietoa ammunnoista saat kotisivuiltamme www.taru.pp.fi sekä Helsingin Reservin Sanomista.

ÄLÄ unohda TALVIPÄIVIÄ maaliskuun 7.-9. päivä, vaan ilmoittaudu heti!!!

ltn Tomi Alajoki

RESSU 2002 – Reserviläisten pääharjoitus Syndaleniissa 13.–15.9.2002

Jo perinteeksi muodostunut Helsingin sotilasläänin Reserviläisten pääharjoitus järjestettiin jälleen tänä syksynä. Tällä kertaa edellisvuotta aikaisemmin eli syyskuussa ja harjoituspaikkana Syndalen Hankoniemellä. Tarkoitus oli kouluttaa erään JV-pataljoonan reserviläisiä kolmen päivän ajan harjoituskomppaniakokoonpanossa, johon oli liitetty tukiosastoja. Edellisvuoden vastaava harjoitus oli analysoitu melko tarkkaan järjestäjien toimesta, ja nyt oli ainutlaatuinen mahdollisuus tehdä asiat paremmin. Itse tarkkailin toimintaa 3.JvJoukkueen vastuukouluttajan näkökulmasta.

Harjoitus alkoi järjestäjien ja maaliosaston osalta perjantaiaamuna Santahaminassa. Alkupuhuttelun jälkeen varustauduimme asianmukaisesti varusteisiin ja kuljetusta odottaessa suunnittelimme ryhmissä tulevaa koulutusta. Ehdimme toki myös käväistä sotilaskodin puolella tankkaamassa perinteiset pullakahvit, sillä seuraavasta ruokailusta ei ollut varmaa tietoa ja Syndaleniissa oli odotettavissa lihasvoimia kuluttavaa toimintaa.

Syndaleniissa purimme harjoitusjoukkueiden joukkuekohtaiset varusteet pois konteista omiin kasoihin, joista ne myöhemmin siirrettiin suoraan joukkueiden omiin maastoajoneuvoihin. Tämä työvaihe vaati runsaasti osallistujia ja ennenkaikkea erityistä tarkkuutta, jotta kykenimme toteamaan, että olimme saaneet sovitut varusteet. Oli vielä huomioitava varusteiden alkuperä, sillä saimme materiaalia kahdesta eri paikasta. Kuten ennenkin, osa tilaamastamme materiaalista ei heti ollutkaan saapunut Syndaleniin, vaan niiden saatavuutta piti lähteä selvittämään. Ilmeisesti asia tuli kuntoon, koska nurinoita en tästä aiheesta enää kuullut viikonlopun aikana.

Harjoitusjoukot saapuivat Syndaleniin illan hamärtyessä klo 22 jälkeen. Joukot saatiin nopeasti siirrettyä maastokuorma-autoihin, joihin oli jo siirretty joukkuekohtainen materiaali, esim. teltat, kaminat ja pst-aseet. Autokolonna lähti liikkeelle ja joukkueet siirtyivät kukin omille tukikohta-alueilleen. Oma joukkueeni (3.JvJ) siirtyi komppanian puolustuskeskuksen eteen ns.vastaanottotukikohdan maastoon, jossa se jalkautui ja ryhmittyi puolustukseen. Tällä kertaa puolustukseen ryhmittymisen tarkoitti lähinnä telttojen pystytystä ja polttopuiden pilkkomista. Ei ollut tarkoituksenmukaista aloittaa heti varsinaista puolustusryhmittystä, vaan tärkeämpää oli saada joukkue levolle, sillä seuraava päivä tulisi olemaan pitkä ja vaativa.

Lauantaiaamu käynnistyi varhain, klo 04.30, jonka jälkeen aamupalan nautittuamme joukkue aloitti ryhmittymisharjoituksen. Aikaa vastaanottotukikohdan puolustukseen ryhmittymiselle taisteluharjoitteluineen oli varattu 2,5 tuntia, joka ei ole paljon. Joukkueenjohtajan maastontiedustelun jälkeen oli vuorossa käskyt alijohtajille: pesäkkeen paikka, tulialueet, tulenavaustasat, tulen aloittaminen, ohjeet sinkojen käytöstä jne. Ryhmänjohtajat veivät miehensä aseisiin, jossa antoivat käskyt taistelijapareille. Joukkueenjohtajan 1.käskykierroksen jälkeen ehdimme harjoitella puolustustaistelua sovelletusti, mutta aika loppui kesken. Erityisen harmillista oli, että emme ehtineet harjoitella asemista vetäytymistä hallitusti. Tämä tuli kostautumaan seuraavana yönä. Oli kiirehdittävä komppanian puolustuskeskukseen, jossa sijaitisi 3.JvJoukkueen varsinaiset puolustusasemat. Siellä oli tehtävänä periaatteessa samat asiat kuin tähän saakka vastaanottotukikohdassa. Todellisuudessa varsinaisessa puolustusasemassa aikaa oli vain yksi tunti ryhmittyä puolustukseen, joten nyt oli käytävä asiat läpi sovelletusti pikavauhtia.

TVÄL-koulutus neljällä eri koulutusrastilla alkoi aikataulun mukaan klo 10. Aiheina olivat taistelulentän ensiapu, miinat, viesti ja PST (kevyt- ja raskas kertasinke). Rastikoulutuksen hoitivat omat aselajikouluttajat, joten me jv-kouluttajat saimme nyt levähtää. Halusin kuitenkin kiertää rasteilla ja seurata oman joukkueeni koulutusta. Samalla myös toimin oppaana sotilasläänimme komentajalle, joka tuli seuraamaan joukkueeni koulutusta.

Tukevan kenttälounaan jälkeen oli luontevaa siirtyä ryynäysvaiheeseen eli JV-koulutusosioon. Tavoitteena oli kouluttaa joukkue liikkumaan ryhmä- sekä joukkuekokoonpanossa käsimerkkejä käyttäen sekä harjoitella komppanian sisäinen vastahyökkäys. Muita aiheita olivat vartiomiehen toiminta ja haavoittuneen evakuointi. Aikaa oli varattu 2h 45 min. Ryhmäkokoonpanossa tapahtuva harjoitusosio vedettiin kouluttajien johdolla. Toimiva johtaja halusi johtaa itse joukkueen etenemis- ja hyökkäysharjoitusosion, joka meni yllättävän hyvin. Varusmiesaikaiset asiat olivat palautuneet nopeasti mieleen koko joukolle ja se myös näkyi. Lisäksi asiaa helpotti se, että joukkueenjohtaja tunsu entuudestaan yli puolet miehistään. Ajan puutteen vuoksi vartiomiehen toimintaa sekä haavoittuneen evakuointia ei ehditty kouluttaa.

Iltapäivän toisella puoliskolla oli vuorossa kohdistus- ja puolustusammunnat taisteluampumaradalla klo 17 alkaen. Tämä oli varmasti monelle reserviläiselle se hetki, jota oli odotettu. Joukkue oli kenttälinoitetuissa asemissa ja ampui nousevia maalitauluja. Ensiksi olivat vuorossa kenttäkohdistusammunnat paikallaan oleviin tauluihin ja sen jälkeen sovellettu taisteluammunta etenevää vihollista vastaan. Ammuntojen aikana erään rynnäkökiväärin piipun kärki sirpaloitui ja yksi pieni metallinsäle iskeytyi allekirjoittaneen sormeen. Asia korjaantui normaalein sidetarpein.

Ammunnat kestivät loppupuhutteluineen yli kaksi tuntia, joten luvattu vierailu sotilaskotiautossa ei loppujen lopuksi onnistunut. Klo 21 alkoi koko harjoitusjoukkoille yhteinen taisteluentän valo- ja äänishow, jonka aikana esiteltiin jv-joukkueen puolustustaisteluammuntaa pimeällä. Tällä kertaa shown aloitus siirtyi lähes tunnilla pitkän alkupuhuttelun ja kulonsammutusoperaation vuoksi. Seuraavaksi joukot siirtyivät takaisin omiin tukikohtiinsa, mutta kouluttajilla oli vuorossa vielä ns. kouluttajapalaveri, jossa käsiteltiin seuraavan yön ja päivän tapahtumat yksityiskohtaisesti. Lämpimässä parakissa istuessa alkoi jo väsymys painaa päälle, mutta asiat saatiin käytyä läpi ja kuviot olivat selvät seuraavien tuntien hetkiä varten.

Toiminta alkoi aamuyöllä klo 04, jolloin omat vetäytyvät joukot ajoivat vastaanottotukikohdan läpi selustaan. Tunnin kuluttua vihollisen tiedustelu-taistelupartio pääsi yllättämään vartiomiehet, jotka eivät erottaneet maalioston Pasi-panssariajoneuvoa omien joukkojen maastokuorma-autosta pimeällä tieuralla. Vartiomies teiltiin keskelle tietä, jonka jälkeen seurasi kiivas tulitaistelu. Lyhyen laukaustenvaihdon jälkeen maaliostasto vetäytyi takaisin. Hämmennystä lisäsi jälleen edestä vetäytyvät omat joukot, vartiomiehet saivat olla tarkkana tuleeko edestä oma vai vihollisen ajoneuvo. Ennen klo 06:ta alkaneen vihollisen epäsuoran tulen jälkeen alkoi vihollisen varmistusosan hyökkäys, joka oli suoraviivaista rintamahyökkäystä suoraan vastaanottotukikohdan asemiin. Komppanian varapäällikön käskystä 3.joukkue irtaantui asemista ja vetäytyi varsinaisiin puolustusasemiinsa 1.joukkueen vasemmalle puolelle. Irtantumista hidasti merkittävästi vaikeasti haavoittuneiden kuljetuskuntoon laitto ja evakuoinnin järjestely. Maaliostaston liikettä jouduttiin hidastamaan

”koulusteknisistä” syistä, muutoin vihulainen olisi rynnännyt 3.joukkueen miesten syliin.

Vastaanottotukikohdan irtantumisen jälkeen maaliostasto keskitti voimansa komppanian puolustuskeskuksen puolustusasemien murtoon. Seurasi kiivas tulitaistelu ja puolustajien aseisiin tuli murto, johon maaliostasto pääsi pureutumaan. Tämän seurauksena komppanian päällikkö antoi 3.joukkueelle käskyn vastahyökkäyksen suorittamisesta 1J:n ja 2J:n asemien saumakohtaan, johon vihollinen oli tehnyt murron. Vastahyökkäys oli menestyksellinen ja vihollinen löytiin pakosalle. Seurasi hengähdystauko, jonka tuloksena 3.joukkue sai tehtävän toimia komppanian reserviyksikkönä, jolloin muut joukkueet valmistautuivat lyömään vihollisen, joka oli hyökännyt pataljoonan huoltoelimen kimppeun. Lisäksi 3.joukkue sai käskyn siirtää koko komppanian majoitusmateriaalin Syndalenin leirialueelle. Tämä tehtävä ei ehkä ollut se palkitsevin, mutta nurisematta miehet sen kiitettävästi suorittivat. Samaan aikaan komppanian muut joukot suorittivat vastahyökkäyksen vihollista vastaan Högbacken alueella ja löivät sen irti asemista.

Taistelujen päätyttyä alkoi ns.purkuvaihe, joka aikaisempina vuosina on ollut se pullonkaula, joka on koetellut niin harjoitusjoukkojen kuin myös järjestäjien hermoja. Mutta aikaisemmista virheistä oli nyt opittu ja homma sujui ripeästi kohti sotilaspasien palauttamista. Perinteisen palautekyselyn jälkeen oli vuorossa linja-automarsi kohti Santahaminää, jonne saavuimme myöhään iltapäivällä. Väsyneenä, mutta huojentuneena ajoin Hevossalmen sillan yli kohti kotirintaman vastaanottoa.

Harjoituksen jälkeen on aina syytä pohdiskella kehitettäviä asioita, mikä epäonnistui, missä onnistuttiin. Tässä muutamia muutamia asioita: perustamis- ja purkutoimet sujivat erittäin hyvin, porukka omi kokemusta aikaisemmilta vuosilta ja asenne oli kohdallaan. Harjoitusjoukot kuittasivat henkikökohtaiset aseet jo Helsingissä, tämä tehosti ajankäyttöä Syndalenissa merkittävästi. Toivottavasti tätä käytäntöä voidaan jatkaa myös tulevaisuudessa. Jv-joukkueiden koulustavoitteet olivat jälleen aivan ylimitoitettut varattuun aikaan nähden. Eikö voitaisi jo rehellisesti tunnustaa, että kaksi vuorokautta on aivan liian lyhyt aika kerrata jv-joukkueen taistelun perusteet? Kouluttajana on turhauttavaa laatia yksityiskohtaiset koulutus suunnitelmat, joita ei ehditä toteuttaa käytännössä. Ehdotan, että vakio-ohjelma numeroksi muodostunut taisteluentän valo- ja äänishow lopetetaan kokonaan. Säästyneellä ajalla voidaan kouluttaa joukkueet suoriutumaan puolustustaistelusta pimeällä omassa tukikohdassa. Lisäksi taas kerran perinteinen matkapuhelinviestintä oli se luotettavin tapa kommunikoida kouluttajien sekä varusmieskuljettajien kanssa. Voidaanko tätä kehittää reserviläiskouluttajalle taloudellisesti välttämättömään suuntaan? Keskustelu jatkuu.

3.joukkueen vastuukouluttaja
ylimatr Perttu Salonen

Nyt tulee dunkkuun!

MITÄS PORUKKAA TÄÄLLÄ HEILUU - NYT TULEE DUNKKUUN!

“Näin pitkätukkaisen räyhääjän tulevan päälle nyrkit ojossa ovisyvennyksestä. Pian kuitenkin sora narskahteli loppuen muutaman tiukan liikkeen jälkeen uhoajan maatessa turvallaan sepelissä. Onneksi oli tullut opeteltua muutama ote, väistö ja lukko. Kuntoa ylläpitävä harrastus säilytti nyt myös terveyden”

Tästä oli kyse myös Paikallisosaston voimankäyttö näytöksessä. Kouluttajat näyttivät miten helposti päällekkäjä saadaan taltutettua, rauhoitettua ja kannettua paikalta.

Näytös oli osa jäsenkampanjaamme, jolla haluamme saada lisää innokkaita reserviläisiä mukaan toimintaan ja tapahtumiimme. Kampanja kattaa koko Espoon alueen ja se on neljän yhteisön yhteinen voimannostus, jota on tukenut Puolustusvoimat, piiri sekä liitot. Tiukin ponnistus on kuitenkin Tapiolan Reserviupseerien varapuheenjohtajan yllil Ville Maijasen käsialaa. Hän on käskenyt, pyytänyt ja ruinnut ihmisiä tekemään oman pienen osansa kokonaisuudessa. Kun näinkin monta yhteisöä on mukana, on koordinointi hankalaa ja aikatauluista lipsuminen aiheuttaa uusia pikaisia muutoksia suunnitelmiin.

Nyt ollaan kuitenkin pitkälti voiton puolella. Materiaali postitukseen tehty, junailut saatu päätökseen ja postitus perille, tutustumistilaisuudet pidetty ja selosteet toimitettu lehtiin.

Espoon maanpuolustuspäivä 2.11.2002

Espoolaisille reserviläisille sekä heidän perheilleen tarjottiin tilaisuus tutustua oman kaupunkinsa maanpuolustustoimintaan, Tapiolan keskustan liepeillä. Ovet olivat avoinna kello 11-15 ja esittelijämme paikanpäällä auliina esittelemään toimintaa. Paikka oli “taistelulukio” eli Tapiolan lukio, joka homevaurioisena toimii urheiluseurojen sekä reserviläisjärjestöjen toimintakeskuksena - toistaiseksi. Vastaavalle on tarvetta ollutkin.

Yleisö seuraa voimankäyttönäytöstä.

Ylimatr Jari Niemilä
“Röllipuvussa”

Kyltit ohjasivat taistelulukion pihaan, jossa ulkotulet, radiolaitteet, etäisyysmittarit sekä teltat olivat tutkittavina. Telttojen kaminat puski savua piipusta ja tekivät teltan sisuksen miellyttävän lämpimäksi ja jännittäväksi paikaksi erityisesti lapsille. Tasatunnein pihalla oli edelläkuvattu voimankäytön toimintänäytös, joka pani varmaan monet miettimään omaa turvallisuuttaan sekä mahdollisuuksiaan vaikuttaa siihen. Maanpuolustuksen piirissä yleinen ensiapukoulutus on toinen arjen hyötytaidoista, jota ei voi hankkia vasta tarpeen tullen. Ne on hankittava hyvissä ajoin ja pidettävä taitoja yllä säännöllisellä kertaamisella. Sama pätee isommassa mittakaavassa maanpuolustukseen. ENNAKOINTI ON TURVALLISUUTTA.

Asenäyttely

Ltn Arto Pulkki esittelemässä kattavan asenäyttelyn helmiä.

Taistelulukiolle oli saatu lainaksi kattava pienoistö näyttely sekä Suojeluskunnan että Puna-armeijan käytössä olleita aseita.

Suojeluskunnan kivääreistä oli rinnakkain eri versioita, joten eri mallien erot oli helppo havaita. Osa aseista on palvellut Espoossa 1920-30 -luvulla suojeluskuntalaisten harjoituksissa, joten tavallaan niiden kotiseudun puolustustehtävä on edelleen totta. Todellisia Puna-armeijan arsenaalin harvinaisuuksia olivat näytillä olleet Simonov AVS-36 kivääri ja Degtrarev DS-39 konekivääri.

Aseiden esille laittoon sekä turvallisuuteen oli nähty erityistä vaivaa ja ratkaisuna olleet korkeat esittelytaulut, joihin aseet oli kiinnitetty, toimivat erinomaisesti. Kukaan ei voinut napata pakkia ja lusikkahaarukkayhdistelmää vartijoiden huomaamatta ja päässyt näin kootulla panssarivaunulla kolistelemaan keskelle yleisöjoukkoa. Muutama isompi ase, kuten Maxim 09-21 ja Degtjarev DS-39 konekiväärit, olivat erillisillä näyttelypöydillä.

Myös uudet reserviläisaseet olivat näytillä. Nämä olivat kerhojemme omistamia aseita, joita siis voivat käyttää sellaisetkin henkilöt, joilla ei vielä omaa asetta ole. Rynnäkkökivääristä esillä olivat vanha ja uusi puoliautomaattiversio, eli Sakon m/92 ja Valmet m/62. Nämä toimivat Sovelletun Reserviläisammunnan kisojen (SRA) yleisimpinä aseina. Hieman huokeampaa reserviläiskivääriä edusti Norinco 56, eli kiinalainen reserviläisversio AKM-47 kivääristä. Tutustuttavana oli myös Puolustusvoimien uusi tarkk'ampuja kivääri TRG-42, joka kiikareineen yli 5000 euron hintansa puolesta jää monelta harrastajalta hankkimatta. Kerhon kautta avautuu kuitenkin mahdollisuus ampua myös tällä huippuaseella!

Ammunta esillä

Kerhojen ampumavastaavat olivat pystyttäneet esittelypisteeseen, jossa amunnasta kiinnostuneille oli tarjolla tietoa, miten pääsee mukaan ja missä mitään ampumatilaisuuksia järjestetään. Esillä oli kisoissa tarvittavaa kalustoa aseiden lisäksi, kuten taulut, ajanottolaite, kuulosuojaimet, suojalasit, tuomariliivit, taulut, asekotelot. Aseista esillä olivat RK-62, AR-15, Glock 17 sekä pumppuhaukikko. Koteloiden ja asevyön kanssa ne riittävätkin kisoihin.

Kerho on koontanut erityiset ratalaatikot, jotka helpottavat ammunnan järjestämistä. Näihin laatikoihin on koottu lähes kaikki tarpeellinen ratojen rakentamiseen ja kisan vetämiseen vaadittava kalusto. Laatikossa on luetteloitu sen sisältö, jotta sisältö voidaan tarkistaa ja täydentää aika ajoin. Laatikot on helppo ottaa mukaan ja radalla siinä on säilytyspaikka kaikille tarpeellisen. Tarpeellisuutensa nämä laatikot ovatkin osoittaneet jokaisessa tapahtumassa, missä ammuntaa on ollut. Alkuvuosi tuli kertausharjoituksen kohdistusammuntojen vetämisestä ja edelleen niiden kouluttamisesta joukkuejohtajille. Aikaa nimittäin paloi alussa turhaan etsittäessä paikkatarpeita, tuloslistoja sekä jotakin kättä pidempää, jolla hermeettisesti pakatut patruunalaatikot olisi saatu auki.

Ensimmäinen tilaisuus ampua tarjottiin jo paikanpäällä, turvallisesti kilpa-ampujienkin käyttämällä laseraseilla. Sisällä lämpimässä luokahuoneessa ammuttaessa ei tarvittu mitään varusteita ja ampumaan pääsivät aivan kaikki nuorimmista alkaen. 3 eri asetta oli valittavana ja tulokset näkyivät tietokoneen näytöllä, samoin kuin piipun harhailu ennen laukausta. Talviaikaan tämä on hyvä tapa ylläpitää tuntumaa ammuntaan, ettei alku ole aina tahmeaa.

Kerhon Glock

Asenäyttely Taistelulukion yläaulassa

Aamun viimevalmistelut käynnissä

Paljon järjestelyjä tehtiin iltapuhteina ja loppua kohti yhä kovemmassa paineessa, mutta tulokset ja palautteet ovat olleet lupaavia. Tästä on meidän sekä muiden kerhojen hyvä jatkaa.

Kiitokset kaikille tapahtuman sekä materiaalin valmisteluun osallistuneille ihmisille sekä yhteistyötahoille. Ilman positiivista suhtautumistamme sekä aineellista tukeanne olisi kampanja jäänyt paljon pienemmäksi. Tosin projekti matkalla paisui paljon suunniteltua suuremmaksi, mutta toivottavasti myös paremmaksi.

Räjähdystarvikkeiden esittelyä

Kiitokset teille kaikille jotka tulitte tutustumaan toimintaamme sekä liitytte jäseneksi. Teiltä me saamme motivaatiomme panna itsemme yhä uudestaan likoon.

Jokaiselle perheen jäsenelle löytyi materiaalia

Sotilasräjähteitä esiteltiin koulutusmalleilla. Tällaiset ovat puhuttaneet viimevuosina miinakeskusteluissa paljonkin ja säännöistä huolimatta jokaisen sotilaan on syytä osata tunnistaa miinojen toimintatapa ja perusvarotoimet niitä kohdattaessa.

Infopiste heti ovella opasti eri toimintapisteisiin, jakoi materiaalia luettavaksi kotona sekä otti vastaan jäseneksi ilmoittautumisia.

Tarjolla oli kerholehden sekä piirilehden uusinta numeroa sekä edellisiä numeroita. Uudet jäsenet saivat lisäksi Suomen Sotilas lehden näytenuumeron.

Kuvat toiminnasta kiinnostivat myös perheen nuorimpia.

Päivän aikana käytiin paljon keskustelua toiminnasta ja vähän vierestäkin. Sitähän se yhdessäolo on. Toiminta pyörii ympäri vuoden ja kaikki riippuu jokaisesta itsestään, kuinka paljon antaa ja paljonko saa. Monipuolisuus on valttimme ja historia osoittaa olevamme oikealla tiellä. Elämme tässä ja nyt mutta katsomme pitkälle tulevaisuuteen.

Kiinnostuneille esiteltiin toimintaa ja varusteita nykypäivän sekä historian malliin

Toivon yhä useamman vanhoista sekä uusista jäsenistä pääsevän mukaan toimintaamme ja parantavan omia valmiuksiaan hyvän harrastuksen parissa.

ylil Heikki Valkonen
Tapiolan Reserviupseerit

Jahtielämää Ilomantsissa

Reilu viikko eräelämää Ilomantsin saloilla syyskussa vain telttakangas pään päällä. Siitä koostui tämänsykyinen metsästysreissumme. Muutamana aamuna maa, varvut ja ojat olivat jäässä...sormien ohella. Lämpötila pysytteli päivisin koko ajan jääkaappilämpötiloissa, eli muutamassa asteessa plussaa. Lyhyet sadekuurot kastelivat varvut ja risukot silloin tällöin ja heti perään paistoi aurinko. Välillä tuli lunta. Vaihtelevaa oli ja kivaa.

Lähtöpäivä oli lauantai ja se käytettiin pääasiassa matkustamiseen. Perille saavuimme sadekuuron kanssa samaan aikaan, kello 17. Aurinkoisen ajomatkan jälkeen oli pettymys aloittaa askareet sateessa. Hetken autossa pohdiskeltuamme pakottauduimme toimintaan ja etsimme kasseista sadevarusteet. Telta pihalle ja pystyyn pikavauhtia, jotta saisimme purettua tavaramme johonkin sateelta suojaan.

Kun leiri oli pystyssä, loppui myös sade ja leirielämä saattoi alkaa. Kaminaan tehtiin puita teltan takana olevalta, uudelta hakkuuaukolta. Samalla syntyi oksista nuotio juurakon juureen. Iskimme tunnin pari tarinaa, kunnes etsimme aamuksi vaatteet ja varusteet valmiiksi ja painuimme aikaisin pehkuihin.

Aamulla kello soi herätyksen merkiksi 05:30, otamme haulikot kainaloon ja painumme taipaleelle. Aamumetsästys päättyi ennen puoltapäivää jokaisen etsiytyessä tarmon loputtua takaisin teltalle. Tukevan brunssin jälkeen lepäillään kuorsauksen säestyksellä.

Parin tunnin elpymisen jälkeen on iltapäivähuntauksen aika. Koska pahimmat voimat on hukattu jo aamulla kulkiessa soilla, nevoilla, metsissä sekä hakkuuraiskioilla, nyt liikutaan vain 2-3 tuntia. Illalla kokataan ja turistaan nuotiolla, kunnes tulee pimeä ja pian sen jälkeen myös nukkumaanmeno aika.

Seuraavana aamuna sama rumba alkaa taas alusta, kaikkiaan seitsemän kertaa. Pelkkä eläminen vie aikaa, sillä välillä on kuivatettava useampi tunti läpimärkiä vaatteita kaminaan kyljessä. Käänneltävä takkia, housuja, sukkia ja lakkia märän puolen saamiseksi riittävän lähelle ja kaminaan päin. Ruokailu vie päivästä jonkin verran, mutta se onkin yksi viikon kohokohtia. Emme tyydy makkaraan iltanuotiolla kuin yhden kerran. Muulloin tarjolla on metsän antimia sekä tietysti kermaa, tuoreita herkkusieniä, sinihomejuustoa... Emmehän me tänne kärsimään ole tulleet.

Saaliiksi tulee lähinnä pyitä, joita esiintyy todella runsaasti peitteisissä metsissä. Lämpötila on sopiva riiputukseen eikä karpäsiä tai itikoita enää esiinny. Päivän riiputuksen jälkeen saalis laitetaan pataan ja lusikoidaan kupuun. Metsäkanalinnun syöminen metsässä on kerta toisensa jälkeen kulinaarinen tapahtuma. Samalla aurinko punaa honkien kyljet lasiessaan synkän kuusikon taa.

Teeriä emme juuri näe. Vain pari kertaa sopivana pakkasaamuna osuimme kohdalle, kun teeri lepäili puun latvuksessa. Vain kerran päästiin ampumaan vaikka kiväärejä kannettiin sopivina päivinä varmuudeksi mukana. Maastossakin tapasimme muutaman teeren, mutta aina niin tiuhassa risukossa, ettei kunnan riistalaukaukselle tullut tilaisuutta. Usein kuuli linnun lähtevän lentoon ja näki oksiston takaa teeren vaihtavan maisemaa. Joskus näki liukulennon jo alkaneen tai jopa minne lintu lennähti. Perään lähdettyä tuli kuitenkin useimmiten vesiperä. Lintu varmaan naureskellen odotti, kunnes jo melkein pääsi hollille ja pakeni ääneti kauemmas.

Pyiden pillityksestä tuli jokapäiväistä hupia. Lintuja riitti ja jallitus saattoi kestää pitkäänkin aivan lähietäisyydellä. Kerran pillittäessäni pyy tuntui olevan 10 metrin päässä tiheä kuusen takana. Kiersin puun ja pyy pillitti selkäni takaa. Pari kierrosta tehtyäni sisuunnuin ja hylkäsin vastustajani ja suuntasin suorinta tietä tielle. Toisella kertaa pillitin kahden pyyn kanssa, mutta ne eivät suostuneet ulos tiheästä kuusikosta. Pillitys loppui kuin vetisellä leikaten kun kuulin selkäni takaa parit metson siiveniskut. Edes vierestä lehahtavat riekot eivät saaneet minua pidäteltyä vaan minua vietiin magneetin lailla kohti äskeistä ääntä. Eihän sieltä lintua löytynyt, mutta hädissään se oli vetäissyt 5 metrin paskat varvikkoon. Ihan tosi.

Yleisin pyyn saantitapa oli hiljainen hiiviskely mäntymetsässä, jossa pyitä vilisi. Kun pyy erehtyi pysähtymään ampumamatkan sisään, leijaili kohta paikalla höyheniä. Muuten niitä ei ehtinyt nähdä. Kuului vain piipytystä, lehahtuksia ja väliin näki harmaan hahmon vilahtavan jossakin kauempana, oksiston lomassa.

Muutama metso majaili alueella ja törmäsimme niihin useasti, kun "sattumalta" etsiydyimme

samoille paikoille yhä uudestaan. Ukkometso veti useasti pidemmän korren malttaessaan odottaa sopivaa hetkeä, kun meidän ja ukon välissä oli tiheässä puita. Siiven kärjet vain viuhkivat puun molemmin puolin ukon osittain juostessa karkuun.

Väliin kova pauke sai sydämen iskemään tiuhaan, kun metso lähti lentoon tiheästä metsästä. Oli kuin olisi metsätöitä tehty. Kun siipien alle tuli vapaata ilmaa, loppui ääni veitsellä leikaten. Siihen loppui myös se tilanne. Jos pääsi näkemään lentosuunnan, saattoi kartasta aika tarkasti katsoa, mihin metso pysähtyisi. Karkumatkat pysyivät aika vakiona. Toinen juttu taasen oli, onnistuiko nyt valppaana olevan metson yllättämään tai jaksoko vielä painella perässä.

Viimeisenä aamuna se tuhannen taalan paikka sitten aukeni. Olin hiipinyt sopivan kuusikkomäen juureen ja päätin huilahtaa. Olin aivan hiljaa ja ase edelleen valmiina, kun kuulin selän takaa hiljaisen lehahtuksen. Sinnehän se metso oli lennähtänyt kuusen latvaan tähyttämään. Kumarruin oksan takaa saadakseni esteettömän hollin ja täräytin metsoa rintapuolelle juuri tätä tilaisuutta varten hankitulla 3,5 mm Magnum patruunalla. Metso lennähti muutaman metrin viereisen puun latvaan ja jäi ihmetellen istumaan, varmaan miettien tipahtaisiko jo nyt maahan. En joutanut odottamaan vaan täräytin toisen kerran ja nyt metsoa vietiin. Hitaasti ja raskaasti se tippui oksiston läpi maahan. Patruunaa piippuun vaihtaessani säntäsin paikalle ja nappasin metsoa kurkusta kiinni. Hapuulin varuiksi vielä sopivan karahkan, mutta sitä ei enää tarvittu.

Suolistuksen jälkeen aloitin neljän kilometrin taipaleen teltalle. Kättä oli vaihdettava yhtenäin, mutta suupieleen nousi tällöin aina myös virnistys, mielikseenhän tällaista kantaa. Teltalla olin ensimmäinen ja muiden tultua ihasteltiin ukkoa kerratessani tilannetta vielä toisille. Enää oli edessä 600 kilometriä kotiin.

Olipahan taas oikea elämysloma, jolla kaikki maiset murheet unohtuivat. Viikko parhaiden kavereiden kanssa telttaelämää ja raitista ilmaa ympäri vuorokauden sekä 50-70 kilometriä tallattuja maita ja mantuja. Terveellistä ja tervehenkistä.

ylil Heikki Valkonen

Suomen marssi Jatkosotaan - osa 1

Aseveljet! - Seuratkaa minua vielä viimeisen kerran - nyt, kun Karjalan kansa jälleen nousee ja sarastaa Suomen uusi huomen.

Näin loppui sotamarsalkka Mannerheimin kesäkuussa 1941 antama ylipäällikön päiväkäskyn nro 1. Tätä jatkosodan ensimmäistä päiväkäskyä edeltäneet poliittiset ja sotilaalliset ratkaisut Suomessa vuosina 1940-41 ovat olleet yksi kiistellyimpiä lähihistoriamme tapahtumia. Jyrkän erilaisia tulkintoja ovat leimanneet ajan henki, tutkimuksen tekijän tarkoitusperät ja käytössä olleet lähteet. Osa nykyaikaisen historian tutkimusten jo aikoja sitten vanhentamista käsityksistä elää kuitenkin edelleen voimakkaasti suomalaisten jatkosotaa koskevissa keskusteluissa. Yhä useammalla tuntuu myös olevan vaikeuksia erottaa toisistaan valtiojohton päätöksenteko ja valtion ulkomaille sekä kotimaahan kohdistama tiedotustoiminta; edellinen oli usein kylmää reaaliolitiikkaa, jälkimmäinen lähes aina puhdasta propagandaa.

Tässä kirjoitussarjassa käydään tiiviissä muodossa läpi uusimman historian tutkimuksen valossa ne tärkeimmät poliittiset ja sotilaalliset tapahtumat, jotka tapahtuivat maaliskuun 1940 ja kesäkuun lopun 1941 välillä. Olen yrittänyt noudattaa Tacituksen ohjetta ja kirjoittaa *sine ira et studio*, mutta kun isä on syntynyt Kirvussa ja äiti Käikisalmissa, ei tietyltä subjektiviisuudelta liene mahdollista vältyä. Lukija antakoon anteeksi, minä en.

Ennen marssille lähtemistä lienee kuitenkin syytä tankata palanen Suomen historian historiaa.

Suomen heimosta ajopuun kautta valintamyymälään

Jatkosodalla, historian selityksillä, tutkimuksella sekä tutkijoilla on jo itse sotaakin edeltävä yhteys. Sodan eräitä päämääriä ja Itä-Karjalan tulevia rajalinjoja pyrittiin legitimoimaan historiallisilla syillä jo ennen hyökkäysvaihetta ja myös sen aikana. Presidentti Rytin alkuun panema ja Helsingin Yliopiston historian professori Jalmarin Jaakkolan tekemä selvitys Itä-Karjalan kysymyksestä valmistui juuri ennen sodan alkua. *Suomen Idänkysymyksen* valmistumista ohjasi Rytin sihteerinä toiminut L.A. Puntila, tuleva poliittisen historian pelätty professori, ja sen haamukirjoittajina toimivat monet Akateemisen Karjala-Seuran jäsenet, mm. tekn. tri Reino Castren. Pääministeri Rangelin Helsingin Yliopiston maantiedon professorilla Väinö Auerilla ja Suomen historian dosentti Eino Jutikkalalla Valtion Tiedotuslaitoksessa teettämä *Finnlands Lebensraum* julkaistiin syksyllä 1941. Itse asiassa koko sodan ajan Itä-Karjalan sotilashallinnossa, Pääesikunnassa ja Valtion tiedotuslaitoksessa toimi runsaasti

tunnettuja historioitsijoita, edellä mainittujen lisäksi mm. Kustaa Vilkkuna. Ehkä juuri tässä historioitsijoiden sotkeutumisessa historian tekemiseen on perusta sille, miksi todellisten tapahtumien konstruointi on ollut välillä niin hankalaa.

Joka tapauksessa vain muutama vuosi sodan jälkeen julkaistiin ensimmäinen sodan syitä selittelevä kirjoitus, jonka tekijä oli jo ennen sotia Pääesikunnassa palvellut historian professori Arvi Korhonen. Tosin tämän pamfletin kirjoittajaksi oli merkitty professori John Wuorinen ja se julkaistiin Yhdysvalloissa. Tämä teksti sai Yhdysvalloissa vastaansa voimakasta kritiikkiä. Ilmeisesti tämä kritiikki sekä sotasyllisyysoikeudenkäynnit saivat Korhosen kirjoittamaan vuonna 1961 julkaistun *Barbarossa-suunnitelma ja Suomi* -kirjan, jota on pidettävä ensimmäisenä varsinaisena tutkimuksena Suomen tiestä jatkosotaan.

Toisin kuin Korhonen ehkä itse tarkoitti, kirjan perusteella alettiin puhua Suomen ajautumisesta jatkosotaan, eli ajopuuteoriasta. Itse termi tulee Korhosen kirjaansa lainaamasta Saksan Suomen suurlähettilään lausahduksesta, jonka mukaan Suomi tempautui sotaan kuin vuolas ajopuu virrassa. Sodan jälkeen monilla oli tarvetta vapautua vastuusta ja mahdollisesta syyllisyydestä, mihin yksikertainen ajopuuteoria sopi hyvin. Korhosen kirja on kaiken kaikkiaan hyvin pitkälle sama kuin Suomen hallituksen sodan aikana asiasta antama virallinen kuva.

1960-luvun loppupuolella ilmestyivät yhdysvaltalaisen Hans Petter Krosbyn ja englantilaisen Anthony Uptonin käänteentekevät tutkimukset. Uptonin *Välirauha* (1965) ja Krosbyn *Suomen valinta* 1941 (1967) pyrkivät osoittamaan, että Suomi oli tehnyt itse valintansa osallisuudestaan sotaan tai ainakin vapaaehtoisesti heittäytynyt ajopuuksi. Monille aikalaiselle asia tuli aikamoisena shokkina ja esimerkiksi presidentti Mauno Koivisto on kertonut järkyttyneensä hänelle vasta tällöin paljastuneista asioista. Historiantutkijat hylkäsivätkin ajopuuteorian, vaikka iso osa kansasta ja osittain maamme hallituskin edelleen vaalivat ajopuuteoriaa ajan henkeen sopivina. Ajopuuteoriasta kehitettiin edelleen nk. koskiveneteoria, jossa valtion johdon katsottiin luovineen tai soutaneen Suomen parhaaseen mahdolliseen ratkaisuun, vaikka itse virran suuntaan ei voitukaan vaikuttaa.

1970-luvulla ajopuu- ja koskiveneteorioista käytiin vielä vilkasta keskustelua, mutta professori Ohto Mannisen 1980 julkaisema *Suur-Suomen ääriiviivat* hautasi lopullisesti koko teorian. Runsailla Suomen sekä Saksan arkistojen käytöllä Manninen kykeni muodostamaan selkeän polun talvisodan Moskovan rauhasta vuoden 1941 heinäkuuhun ja jatkosodan syntyyn. Manninen myös kykeni erottamaan sotilaallisen ja diplomaattisen yhteistyön linjat toisistaan ja osoittamaan hallituksen sisäpiiriin todella tehneen valintoja, jotka johtivat Suomen ja Saksan yhteisiin sotatoimiin. Käytännön sotilaallisista ratkaisuista aivan sodan aattona kevät-kesällä 1941 toi lisävalaistusta professori Mauno Jokipiin 1987 julkaisema tutkimus *Jatkosodan synty*.

Neuvostoliiton hajottua 1990-luvun alussa avautuivat myös Moskovan arkistot tutkijoiden käyttöön. Puna-armeijan yleisarkistosta ja Leningradin sotilaspiiriin arkistoista on saatu paljon uutta tietoa Neuvosto-Venäjän operaatiosuunnitelmista ja sotavalmiudesta syystalvelta 1939 ja kevät-kesällä 1941. Talvisodan ajalta onkin jo julkaistu näiden perusteella uusia teoksia,

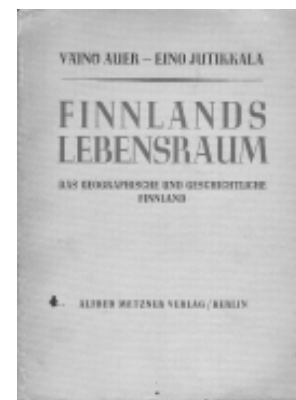
mutta jatkosodasta on vielä laajempi kirjallinen esitys tekemättä. Uusia tutkimuksia tosin haittaa se, että Venäjä on nyt taas sulkenut useita sellaisia arkistoja, jotka jo aiemmin oli avattu tutkijoille.

Talvisota

Suomen jatkosotaa ei voi käsitellä mitenkään ottamatta huomioon 13.3.1940 päättynyttä talvisotaa. Yksin hyökkäävää suurvaltaa vastaan taistelemaan joutunut Suomi säilyi itsenäisenä valtiona, mutta joutui maksamaan siitä Moskovan rauhanneuvotteluissa kovan hinnan. Länsimaat olivat luvanneet Suomelle apuaan, mutta sen varaan ei uskallettu jäädä, varsinkin, kun Ruotsi ja Norja painokkaasti vastustivat apujoukkojen kauttakulkua. Aikalaiskäsitys siitä, että Englannin ja Ranskan tarjousten takana oli pelkästään Ruotsin ja Suomen pohjoisten malmikenttien haltuun saanti on myöhemmin varmistunut. Tämä kilpajuoksu malmikentille olisi erittäin todennäköisesti tehnyt Pohjolasta välittömästi suursodan taistelulentän. Mutta avusta kieltäytyminen ei toki kyennyt muuttamaan sitä tosiasiaa, että koko Pohjola oli jo vedetty suursodan vaikutusten pyörteisiin. Suomen osalta painetta lisäsi myös se, että Neuvostoliiton kanssa aiemmin tekemänsä epäpyhän sopimuksen mukaisesti myös perinteinen Suomen ystävä Saksa oli täydellisesti eristänyt meidät.

Solmitussa rauhansopimuksessa Suomi menetti 15 % pinta-alastaan ja 10 % kansasta menetti kotinsa. Kitkerä rauha oli kuitenkin pakko tehdä. Professori Heikki Ylikangas on esittänyt omana tulkintanaan Suomen hallituksen torjuneen tarjotun länsiavun ja solmineen rauhan mihin hintaan tahansa - saatuaan ensin Saksalta lupauksen tulevasta idän sotaretkestä ja menetettävien alueiden takaisinsaannista. Näin Suomi olisi sitoutunut jatkosotaan jo talvisodan kestäessä. Ajatuskulku on kiehtova, mutta siihen on vaikea yhtyä. Uusin sotahistoriallinen tutkimus kun on aika kiistatta osoittanut, että Suomi ei olisi kestänyt Neuvostoliiton hyökkäystä enää yhtään pidempään. Lasse Laaksosen tapaisten tutkijoiden käsitykset talvisodan viimeisistä päivistä ovat erittäin kylmää luettavaa. Rintamat olivat murtumispisteessä ja Kannaksella hyökänneen puna-armeija etujoukot pääsivät maaliskuussa jo Viipurista Helsinkiin vievälle tielle ilman, että välissä oli enää juuri ketään. Myös tärkeimpien suuntien rintamakomentajat olivat maaliskuussa 1940 sitä mieltä, että rauha on saatava heti tai rintamat murtuvat. Sodan jälkeiset spekulatiot Suomen kyvystä jatkaa puolustusotaa on laitettava kylmästi rintaman todellisesta tilanteesta tietämättömien ylempien töpinäupseerien ja tilanteen toivottomuudesta tietoisien, mutta poliittista peliä pelanneiden poliitikkojen tiliin.

Ylikankaan ajatuskulun takana olevia Herman Göringin kevättälvellä 1940 ulkoministeri Kivimäelle lausumia sanoja Suomen rajojen palauttamisesta hyökkäyksellä itään on vaikea pitää minään muuna kuin sanahelinänä Suomen taivuttelemiseksi rauhaan. Vaikka Hitler olikin puhunut Saksan Lebensraamin, eli kansan elintilan, laajentamisesta itään jo 1920-luvulla, reaalin päätös idän sotaretken aloittamisesta syntyi vasta Englannin valloituksen epäonnistuttua heinäkuussa 1940. BBC:n Helsingissä ollut sotakirjeenvaihtaja Edward Ward kertoo sodan loppumista seuranneena aamuna nauhoittamassaan radioreportissa, että koko Helsinki oli ollut illalla surun murtama - vain eräät saksalaiset olivat juhlineet sodan loppumista hotelli Kämpissä. Tämä sopii hyvin kuvaan, sillä Saksalle oli ollut lähes elintärkeää saada

Suomen hallitus pyrki 1941 legitimoimaan tulevia rajalinjoja näillä kirjoilla.

keväällä 1940 rauha Suomen ja Neuvostoliiton välille, tai muutoin se olisi voinut joutua itse sotkeutumaan sotatoimiin Pohjolassa vielä, kun sen Ranskan valloitus oli kesken. Saksalle kun oli erittäin tärkeää, että sen sotateollisuudelle erittäin kriittiset Ruotsin malmivarat eivät joutuneet Englannin tai Neuvostoliiton haltuun.

Välirauha

Termi välirauha ei ole jälkeenpäin keksitty anakronismi, vaan sitä käyttivät jo aikalaiset. Sillä, että Moskovan rauhaa pidettiin Suomessa yleisesti väliaikaisena rauhana, ei kuitenkaan tarkoitettu sitä, että Suomen katsottiin automaattisesti joutuvan vielä uuteen sotaan Neuvostoliiton kanssa. Tätä toki pelättiin, mutta itse välirauha termillä viitattiin vain siihen, että lopullinen rauha ja rajat sovitaan vasta suursodan päättävässä suuressa rauhansopimuksessa. Eurooppalaisen suursodan merkit olivat olleet ilmassa koko 30-luvun ja keväällä 1940 maailmansota oli jo toisinta totta.

Muuntumaton maantiede

Strateginen ja geopoliittinen kokonaistilanne ei juuri muuttunut Euroopassa ensimmäisen ja toisen maailmasodan välillä. 1940 suoritettu keväinen salamasota Ranskaa vastaan, Englannin eristäminen ja sen jälkeen aloitettu hyökkäys Neuvosto-Venäjästä vastaan on kuin lähes suoraan Saksan yleisesikunnan päällikön von Schlieffenin surullisen kuuluisasta suunnitelmasta 1900-luvun alusta. Samoin olivat muuttumattomia Saksan laivaston ongelmat sen pyrkimyksissä eristää Englanti. Kriegsmarininen toimintavapaus voitaisiin Englannin kapean kanaalin ja Scapa Flown laivastotukikohdan takia taata vain, jos Tanska ja Norja olisivat Saksan hallussa. Saksalaisia laivastotukikohtia näihin maihin tai jopa niiden valloittamista Saksan protektoraateiksi suunniteltiin jo 1914-1915. Tämä toteutettiin lopulta toukokuussa 1940. Myös Englanti oli ollut hyvin tietoinen tilanteestaan ja yritti saada Norjan rannikon haltuunsa, tässä kuitenkin muutamia viikkoja myöhästyen. Jälkikäteen olemme voineet todeta, että Saksa

ei lopulta kuitenkaan onnistunut Englannin eristämisessä. Mutta vuonna 1940 tilanne näytti varmasti aivan toiselta.

Suomessa ja Ruotsissa naapurimaiden joutuminen Saksan valloittamiksi aiheutti suurta pelkoa. Ei ollut mitään takeita, etteikö Saksa voisi yrittää valloittaa ainakin osia Ruotsista ja Suomesta, tai vaikka myydä Suomen uudestaan Neuvostoliiton etupiiriin maksuna valloituksistaan. Lisäksi Suomen vähäinen ulkomaankauppa oli pitkälti kiinni Petsamosta ja siten nyt Pohjois-Norjaa hallitsevista saksalaisista. Keväällä 1940 Ranska oli salamasodan murtama ja näytti siltä, että tulevissa sodissa ei voitaisi juurikaan toivoa Englannin apua. Suomi koki siis olevansa täysin eristetty.

Suomen johdon suureksi iloksi Saksan diplomaattinen aktiivisuus lisääntyi Suomessa huomattavasti kesän 1940 aikana, siis jo ennen Hitlerin päätöstä hyökätä itään. Tarkkaa syytä tähän ei osata sanoa, mutta on syytä olettaa, että siihen vaikutti monta eri asiaa. Joka tapauksessa kesällä 1940 Saksalla ei ollut enää erityistä syytä mielistellä Neuvostoliittoa, sillä Ranska oli nyt valloitettu ja Englanti eristetty. Suomen tukeminen myös vahvisti Ruotsin malmivarojen itäistä puolustusta. Kaikki nämä tekijät varmasti omalta osaltaan johtivat Saksan tarjoamiin kauppasopimuksiin.

Kaarle XII:n ja Napoleon I:n upottaviin jalanjälkiin

Kesällä 1940 Saksalle oli käynyt selväksi, että operaatio Seelöwe, eli Englannin valloitus mairhinnousulla, tulisi viivästymään merkittävästi. Hitler päättikin hyökkäyksestä Neuvostoliittoon 31. heinäkuuta pidetyssä suuressa sotaneuvottelussa. Tarkempi syiden analysointi on tämän kirjoituksen aiheen ulkopuolella, mutta lienee turvallista sanoa, että päätökseen vaikuttivat ainakin seuraavat asiat: Hitlerin jo Mein Kampfissa esiin tuoma Ostrum eli elintilan hankinta idästä, Saksan tarve riistää Englannilta sen tärkeä liittolainen, tarve saattaa Euroopan uusi suurtalousalue omavaraiseksi ja lyödä Stalin ennen tämän mahdollista hyökkäystä länteen. Neuvostoliiton nopea romahtaminen olisi myös nostanut Japanin mahdollisuuksia Amerikkaa vastaan.

Suomi oli Hitlerin ja Saksan maavoimien yleisesikunnan, eli OKH:n, suunnitelmissa mukana jo alusta pitäen. Sen merkitys korostui entisestään vielä syksyn mittaan, kun hyökkäysoperaation painopistettä siirrettiin yhä pohjoisempaan. Suomen puolustusmahdollisuuksia alettiin tukea ja Suomea pyrittiin sitomaan Saksaan heti suunnitelmien alkuvaiheista asti.

Ensimmäinen auringonsäde pitkän pimeyden jälkeen

Kesäkuussa 1940 sovittiin Suomen ja Saksan välille uusi kauppasopimus. Yleisesti muistetaan, että tämä oli omiaan lieventämään Norjan valloituksen Suomessa aiheuttamia pelkoja. Tosiasiassa kauppasopimus oli Suomelle aivan elintärkeä Englannista Petsamoon suuntautuneen muun kauppaliikenteen loputtua tyystin. Suomesta oli jo aiemmin kevään aikana haettu aktiivisesti kontakteja Saksaan ja pyritty lisäämään sen kiinnostusta Suomeen. Tähän asti Saksan virallinen linja oli ollut pidättyväinen ja se oli mm. edelleen kieltäytynyt

myymästä Suomelle aseita, mutta kauppasopimuksen allekirjoittaminen antoi suomalaisille toiveita suunnan muutoksesta.

Suuri muutos maiden välisissä suhteissa tapahtuikin sitten elokuun alussa, samaan aikaan kun pohjoinen rintama alkoi näytellä yhä merkittävämpää roolia idän sotaretken suunnitelmissa. Toisin kuin usein näkee väitettävän, Suomessa saatiin tietää jo elokuun alussa, että eversti evp. Joseph Veltjens, Göringin läheinen ystävä ja asekauppias, saapuisi kohta Suomeen. Jo tästä voitiin vetää tiettyjä johtopäätöksiä, sillä Veltjens oli ennen sotaa välittänyt aseita Suomeen ja oli samalla tullut tunnetuksi Suomen ystävänä. Veltjens saapuikin 17.8. ja esitti Saksan valtakunnan erikoislähettilään roolissa pyynnön Saksan ilmavoimien huoltokuljetuksista Suomen Lapin kautta Pohjois-Norjaan. Vastapalveluksena Saksa voisi myydä Suomelle aseita, vaikka asia olisikin edelleen salattava julkisuudelta Saksan ja Neuvostoliiton sopimuksen takia. Veltjens tapasi matkansa aikana ylipäällikkö Mannerheimin, presidentti Rytin, ulkoministeri Wittingin ja puolustusministeri Waldenin. Perinteisesti tämän kollegion jo 19.8. antamaa periaatteellista suostumusta saksalaisten joukkojen kauttakulkuun on pidetty merkittävämpänä askeleena kohti uutta sotaa. Mutta on muistettava, että maailman tilanteesta johtuen syksyllä 1940 kipeästi tarvitun ase- ja elintarvikeavun tarjoajien runsaus ei varmasti ollut asiasta päättäneen hallituksen sisärenkaan isoin ongelma. Saksasta saatiin pakosti tarvittua apua ja sillä oli hintansa.

Paavo Talvela lähetettiin Saksaan sopimaan kauttakulkuasian muodollinen puoli. Valintaa voi pitää onnistuneena; Talvela oli Saksassa koulutettu jääkäri, Suomen armeijan kenraali evp., talvisodan sankari ja Pohjolan (Petsamon) Liikenteen toimitusjohtaja. Viimeksi mainitusta syystä hän oli myös ollut jo aiemmin heinäkuussa sopimassa saksalaisten kanssa uuden kauppasopimuksen mukaisista selluloosatoimituksista. Syksyn aikana Talvela tapasikin sitten useita korkea arvoisia saksalaisia sotilaita ja natsipuolueen virkailijoita, mm. Herman Göringin. Oman kertomuksensa mukaan Talvela teki parhaansa selittääkseen Suomen heikkoa asemaa tapaamilleen saksalaisille ja saaneensa heiltä vakuutteluja siitä, että Suomi olisi nyt Saksan suojeluksessa. Toisaalta saksalaisille joulukuussa esittämäänsä kysymyksiensä Ruotsin ja Suomen välisestä personaaliunionista hän sai jyrkän kieltävän vastauksen.

Jo ennen lähtöään Saksaan kenraali Talvela oli pohtinut Suomen muuttunutta tilannetta sotamarsalkka Mannerheimin kanssa; Talvelan mukaan he olivat tulleet siihen johtopäätökseen, että *Suomen tie oli nyt kääntynyt kulkuun Saksan rinnalle.*

Kirjoitussarja jatkuu seuraavassa Gonassa.

Arto Pulkki
Valistusupseeri

SYNTYNYT
19.9.2002 KLO 12.35
KONSTA JUHANI ALAJOKI
51 cm, 3430g
Tommi ja Virve Alajoki